

[Peter Brixtofte]

boliger i en noget bedre stand, end der hidtil var lagt op til.

Når det er sagt – jeg tør jo næsten ikke sige det, men jeg vil alligevel sige, at alle boligpolitiske problemer ikke er løst med dette forlig. Jeg tør godt sige, når De Radikale ikke er med i det, at der stadig væk er nogle uløste problemer tilbage; jeg har oven i købet forstået, at det er Det Radikale Venstre særdeles enig i. Jeg vil også sige, at Venstre respekterer den holdning, som Det Radikale Venstre har til boligpolitikken. Venstre er ikke altid enig, specielt når det gælder ejerboligernes forhold, men ikke desto mindre respekterer vi, at Det Radikale Venstre har en konsekvent boligpolitik.

Men det er jo fru Kirsten Jacobsen, der har ført sig specielt frem i denne sag. Jeg synes da også, det er en ærlig sag, at Fremskridtspartiet kæmper for de synspunkter, som ligger i den dagsorden. Det er da helt fornuftigt, at et parti stiller op, hvad partiet ønsker at arbejde for, og så formulerer det som en dagsorden. Og fru Kirsten Jacobsen ved også udmærket godt, at der er andre politiske partier her i Folketinget, som også gerne vil arbejde i den retning, som er anført i dagsordenen.

Men jeg tror også, fru Kirsten Jacobsen ved, at i sidste ende gælder det om at tælle mandater, og det gælder om at have flertal for nogle synspunkter, og det er efter Venstres opfattelse bedre med nogle mindre resultater frem for nogle tomme demonstrationer. Dermed ikke sagt, at fru Kirsten Jacobsens dagsorden er tom demonstration, for det er jo et ærligt udtryk for Fremskridtspartiets holdning. Men Venstre vil stemme imod den dagsorden ud fra den begrundelse, at den økonomisk set ikke kan gennemføres; der er ikke pengene til det, og der er heller ikke mandaterne til det.

Hvis man skal se på nogle positive tegn i udviklingen, så vil jeg godt fremhæve, at renten er faldet, og at man med en rentelettelser har fået bedre vilkår for byggeriet. Jeg tror faktisk, at renten skal endnu længere ned, for at vi for alvor også kan få gang i den del af byggeriet, der hedder ejerboligbyggeriet. Men det er gået i den rigtige retning.

Så vil jeg derudover gøre opmærksom på, at den netop offentliggjorte skattepolitiske redogørelse på side 46 oplyser, hvorledes udviklingen har været i det, der hedder nettooverskud af egen bolig. Det er sådan, at i 1988 udgjorde

det samlede beløb 14,8 mia. kr., og i 1991 udgør beløbet 12,7 mia. kr. Det vil sige, at der er sket et fald på 2,1 mia. kr. af den nettoindtægt, man skal tage med på sin selvangivelse, når man ejer egen bolig. Hvis man omregner det til en skatteværdi, svarer det rent faktisk til, at beskatningen af ejerboligerne er faldet med måske 1,2-1,3 mia. kr. Det er så ikke, fordi Folketinget har vedtaget at sætte lejeværdien ned, men fordi vurderingerne er faldet. Men for den enkelte boligejer er konsekvensen jo den samme, nemlig at lejeværdien af egen bolig rent faktisk er faldet ganske pænt af sig selv i løbet af de sidste 3 år.

Derfor – ved siden af at man har fået en lavere rente, og at man har fået en lavere lejeværdi, så har man nu også fået et tilskud til vedligeholdelsesarbejder, som gør, at man også her kan få tilskud, såfremt man ønsker at holde boligen ved lige.

Så vil Venstre gerne føje til, at Venstre vil værne om rentefradragsretten og rentefradragsrettens skattemæssige værdi. Hvis man kombinerer alle disse ting – en lavere rente, en lavere lejeværdi og bedre forhold for dem, der vil vedligeholde deres bolig – med, at rentefradragsrettens skattemæssige værdi kan bevares, så burde der være baggrund for, at vi gradvis får et bedre ejendomsmarked.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at Venstre er optaget af dette område, og at vi ønsker fortsat at arbejde for de synspunkter, at vi også her i landet skal have ordentlige ejerboliger, at der skal være ordentlige økonomiske vilkår for ejerboligerne, og at vi i løbet af kortere tid gerne skulle kunne få et boligbyggeri, hvor ejerboligen udgør en større andel af det samlede boligbyggeri.

Vi er endnu langt fra det. Det er desværre stadig væk sådan, at langt den overvejende del af boligbyggeriet er på statsstøtte, og det er da beklageligt. Men vi håber, at vi, såfremt de tendenser, der her er gjort rede for, kan fortsætte, i løbet af en periode igen kan få normaliseret boligbyggeriet.

Til allersidst vil jeg give udtryk for den holdning, at det at have en ejerbolig ikke har noget at gøre med, at man er kapitalist eller på anden måde skal score nogle store gevinster – det kan man i hvert fald ikke sige man har gjort i de seneste år, tværtimod har man tabt. Men det at have sin egen bolig er også udtryk for en livs-